

Πώς είναι δυνατόν να βρεις έναν δολοφόνο
που ξέρει τα πάντα για σένα;

Θανάσιμη
προειδοποίηση

Michael
Connelly

No 1 best seller συγγραφέας
των *New York Times*

*Στον ντετέκτιβ Τιμ Μάρσια.
Θερμές ευχαριστίες για την υπηρεσία σας
στην Πόλη των Αγγέλων.*

«Ποιος δεν αποστρέφεται και δεν έλκεται
ταυτόχρονα από μια σατανική πράξη;»

DAVID GOLDMAN, *Our Genes, Our Choices:
How Genotype and Gene Interactions
Affect Human Behavior*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ ΑΡΕΣΣΕ το αμάξι του. Ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε σε ηλεκτρικό αυτοκίνητο. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ο άνεμος, καθώς έσκιζαν τη νύχτα.

«Είναι τόσο ήσυχα», είπε.

Μόλις δυο λέξεις, κι αυτές με δυσκολία. Το τρίτο κοκτέιλ Cosmopolitan την έκανε να μπερδεύει τη γλώσσα της.

«Μπορεί να σ' αιφνιδιάσει», είπε ο οδηγός. «Αυτό είναι σίγουρο».

Της έριξε μια πλάγια ματιά και χαμογέλασε με νόημα, αλλά εκείνη υπέθεσε ότι απλώς τσέκαρε πώς ήταν, επειδή είχε μπερδέψει τα λόγια της. Έπειτα γύρισε και της έδειξε μ' ένα νεύμα έξω από το παρμπρίζ.

«Φτάσαμε. Υπάρχει πάρκινγκ;»

«Μπορείς να παρκάρεις πίσω από το δικό μου», του απάντησε. «Έχω δύο θέσεις στο γκαράζ, αλλά είναι... ε... η μία πίσω από την άλλη. *Τοτέμ* νομίζω το λένε».

«*Τάντεμ* θέλεις να πεις;»

«Α, ναι, ναι. *Τάντεμ*».

Την έπιασαν τα γέλια με το λάθος της – μια δίνη γέλιου από την οποία δεν μπορούσε να ξεφύγει. Εκείνα τα κοκτέιλ

πάλι. Και οι σταγόνες από τα φυτικά συμπληρώματα που πήρε προτού καλέσει ένα όχημα της Uber για τη βραδινή της έξοδο.

Ο άντρας κατέβασε το παράθυρο κι ο τσουχτερός νυχτερινός αέρας εισέβαλε στη θαλπωρή της καμπίνας.

«Θυμάσαι τον συνδυασμό;» ρώτησε.

Η Τίνα ανακάθισε στη θέση της για να βλέπει καλύτερα γύρω της και να καταφέρει να προσανατολιστεί. Κατάλαβε ότι βρίσκονταν ήδη έξω από την είσοδο του γκαράζ της πολυκατοικίας της. Όμως συνέβαινε κάτι παράξενο. Δεν θυμόταν να του είχε πει τη διεύθυνσή της.

«Ο συνδυασμός;» την ξαναρώτησε.

Ο μηχανισμός ήταν στον τοίχο, έπρεπε να τεντώσει κανείς το χέρι του έξω από το παράθυρο του οδηγού. Συνειδητοποίησε ότι ήξερε τον συνδυασμό που θα άνοιγε την πύλη του γκαράζ, αλλά, όσο και να προσπαθούσε, δεν θυμόταν το όνομα του άντρα που είχε διαλέξει να φέρει στο σπίτι της.

«4-6-8-2-5».

Όσο εκείνος πληκτρολογούσε τα νούμερα, εκείνη προσπαθούσε να μη βάλει πάλι τα γέλια. Κάποιοι άντρες το έβρισκαν τρομερά εκνευριστικό.

Μπήκαν στο γκαράζ κι εκείνη του έδειξε το σημείο όπου μπορούσε να παρκάρει, πίσω από το Mini της. Σύντομα βρισκονταν στο ασανσέρ κι εκείνη πάτησε το σωστό κουμπί κι έπειτα έγερνε πάνω του. Εκείνος την αγκάλιασε από τη μέση και την κράτησε όρθια.

«Έχεις κάποιο παρατσούκλι;» τον ρώτησε.

«Τι εννοείς;»

«Να, πώς σε φωνάζουν οι φίλοι; Για πλάκα, ξέρεις;»

Κούνησε το κεφάλι.

«Με φωνάζουν απλώς με το όνομά μου», απάντησε.

Τζιφος. Τα παράτησε. Μπορούσε να μάθει το όνομά του αργότερα, αλλά η αλήθεια ήταν ότι μάλλον δεν θα χρειαζόταν. Δεν θα υπήρχε *αργότερα*. Σχεδόν ποτέ δεν υπήρχε.

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε στον τρίτο όροφο κι εκείνη προχώρησε πρώτη στον διάδρομο. Το διαμέρισμά της ήταν στη δεύτερη πόρτα.

Το σεξ ήταν καλό, αλλά όχι εκπληκτικό. Το μόνο ασυνήθιστο ήταν ότι εκείνος δεν αντέδρασε όταν του ζήτησε να βάλει προφυλακτικό. Είχε φέρει μάλιστα δικά του. Μπράβο του γι' αυτό, αλλά και πάλι πίστευε ότι θα ήταν μόνο για μια νύχτα. Η αναζήτηση για κείνο το απεριγράπτο πράγμα που θα γέμιζε το κενό μέσα της θα συνεχιζόταν.

Αφού πέταξε το προφυλακτικό, εκείνος γύρισε στο κρεβάτι. Η Τίνα ήλπιζε ν' ακούσει κάποια δικαιολογία –ξύπνημα νωρίς το πρωί, σύζυγο που τον περιέμενε στο σπίτι, οτιδήποτε–, αλλά εκείνος ήθελε να ξαναχωθεί κάτω απ' τα σεντόνια και να κάνουν αγκαλίτσες. Ξάπλωσε πίσω της και τη γύρισε έτσι, ώστε η πλάτη της να είναι κολλημένη στο στήθος του. Είχε ξυριστεί κι εκείνη ένωθε σαν ακίδες στην πλάτη της τις τριχούλες που ξανάβγαιναν.

«Ξέρεις...»

Δεν κατάφερε να εκφράσει ποτέ το παράπονό της. Εκείνος έστριψε το κορμί του φέρνοντάς την από πάνω του. Το στήθος του ήταν σαν γυαλόχαρτο. Πέρασε το χέρι του από πίσω της, λυγίζοντας τον αγκώνα του σε σχήμα Λ. Και τότε χρησιμοποίησε το ελεύθερο χέρι του για να σπρώξει τον λαιμό της μέσα στο Λ. Έσφιξε τα μπράτσα του κι εκείνη ένωσε τους αεραγωγούς της να συνθλίβονται. Δεν μπορούσε να καλέσει βοήθεια. Ο αέρας που είχε δεν έφτανε για να

βγάλει τον παραμικρό ήχο. Πάλεψε, αλλά τα πόδια της ήταν μπλεγμένα στα σεντόνια κι εκείνος ήταν πάρα πολύ δυνατός. Έσφιγγε τον λαιμό της σαν σιδερένια μέγγενη.

Το φως άρχισε να σβήνει στα μάτια της και το σκοτάδι την κύκλωσε. Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του από το κρεβάτι και κόλλησε τα χείλη του στο αφτί της.

«Οι φίλοι με φωνάζουν Αετομάχο»,* ψιθύρισε.

* Shrike στο πρωτότυπο. Οι αετομάχοι ή κεφαλάδες είναι είδος αρπακτικού στρουθιόμορφου πτηνού που ανήκει στην οικογένεια Lanius (η λατινική ρίζα σημαίνει «χασάπης»). Ονομάζονται επίσης «πουλιά-χασάπιδες», επειδή τρέφονται με έντομα, αλλά και με μικρά πουλιά, ερπετά και θηλαστικά, τα οποία αποθηκεύουν καρφώνοντάς τα σε μεγάλα αγκάθια, όπως κάνει ένας κροπώλης με τα τσιγκέλια.

TZAK

ΕΙΧΑ ΟΝΟΜΑΣΕΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ «Ο Βασιλιάς των Απατεώνων». Τουλάχιστον αυτός ήταν ο δικός μου τίτλος. Τον πληκτρολόγησα στην κορυφή του κειμένου, αλλά ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι θα τον άλλαζαν, γιατί, ως δημοσιογράφος, δεν ήταν στη δικαιοδοσία μου να παραδώσω ένα άρθρο μαζί με τον τίτλο. Η επιλογή του τίτλου και του υπότιτλου ήταν αρμοδιότητα του αρχισυντάκτη και μπορούσα ήδη ν' ακούσω τον Μάιρον Λεβίν να με σαρκάζει: «Μήπως ο αρχισυντάκτης ξανάγραψε ποτέ το άρθρο σου ή τηλεφώνησε στις πηγές σου για να κάνει πρόσθετες ερωτήσεις; Όχι. Δεν μπαίνει στα χωράφια σου, επομένως δεν πρέπει να μπαίνεις κι εσύ στα δικά του!».

Μιας και ο Μάιρον ήταν ο αρχισυντάκτης, θα ήταν δύσκολο να του εναντιωθεί κανείς. Αλλά έστειλα έτσι κι αλλιώς το άρθρο μου με τον προτεινόμενο τίτλο, επειδή ήταν τέλειος. Αναφερόταν στον σκοτεινό υπόκοσμο της επιχείρησης εισπραξής χρεών –εξ αυτών 600 εκατομμύρια δολάρια τον χρόνο χάνονταν σε απάτες– και ο κανόνας στον ιστότοπο *Έγκαιρη Προειδοποίηση* ήταν να δίνει τα στοιχεία ενός μόνο ατόμου αναφορικά με κάθε απάτη, είτε αυτό ήταν του

θηρευτή είτε του θηράματος, του θύματος ή του εκμεταλλευτή. Αυτή τη φορά ήταν του θηρευτή. Ο Άρθουρ Χάθαγουεϊ, ο Βασιλιάς των Απατεώνων, ήταν ο καλύτερος των καλύτερων. Στα εξήντα δύο του πλέον, είχε σκαρώσει κάθε απάτη που μπορεί να διανοηθεί κανείς – από το να πουλάει πλαστές ράβδους χρυσού μέχρι να στήνει ψεύτικες ιστοσελίδες αντιμετώπισης καταστροφών – και γενικώς είχε ζήσει μια ζωή μες στην παρανομία με επίκεντρο της δράσης του το Λος Άντζελες. Τώρα είχε στήσει μία κομπίνα πείθοντας ανθρώπους ότι χρωστούσαν λεφτά που στην πραγματικότητα δεν χρωστούσαν και αναγκάζοντάς τους να τα πληρώσουν. Και ήταν τόσο καλός σ' αυτό, ώστε νεόκοποι λωποδύτες τον πλήρωναν για να τους κάνει μαθήματα. Κάθε Δευτέρα και Τετάρτη σε ένα κινηματογραφικό στούντιο στη Βαν Νάις που είχε πέσει σε αχρηστία. Είχα διεισδύσει στους κύκλους του σαν ένας από τους μαθητές του και είχα μάθει όσα μπορούσα. Είχε έρθει όμως ο καιρός να γράψω το άρθρο και να χρησιμοποιήσω τον Άρθουρ για να εκθέσω μια βιομηχανία που άρπαζε εκατομμύρια κάθε χρόνο από αγαθιάρες γαγιούλες με τραπεζικούς λογαριασμούς που εξανεμιζονταν μέχρι νεαρούς επαγγελματίες που ήταν ήδη χρεωμένοι ως τον λαιμό με φοιτητικά δάνεια. Όλοι έπεφταν θύματα και έστελναν τα λεφτά τους, επειδή ο Άρθουρ Χάθαγουεϊ τους έπειθε να το κάνουν. Και τώρα δίδασκε δυο φορές την εβδομάδα τον τρόπο που τα κατάφερνε σε έντεκα μελλοντικούς απατεώνες και σ' έναν δημοσιογράφο σε μυστική αποστολή έναντι πενήντα δολαρίων – έκαστος. Η ίδια η σχολή απατεώνων μπορεί να ήταν η μεγαλύτερη απατεωνιά του. Ο τύπος ήταν πραγματικός βασιλιάς, χωρίς κανένα αίσθημα ενοχής, λες και ήταν ψυχοπαθής. Στο άρθρο μου έκανα επίσης λόγο

για τα θύματα των οποίων τους λογαριασμούς είχε αδειάσει, καταστρέφοντας μ' αυτόν τον τρόπο τις ζωές τους.

Ο Μάιρον είχε καταχωρίσει ήδη το άρθρο. Είχε δηλωθεί ότι δημοσιευόταν σε σύμπραξη με τους *Λος Άντζελες Τάιμς* κι αυτό εγγυόταν ότι θα τραβούσε τη δέουσα προσοχή, υποχρεώνοντας την Αστυνομία του *Λος Άντζελες* να ασχοληθεί. Η κυριαρχία του Βασιλιά Αρθούρου θα έπαιρνε σύντομα τέλος και οι εκκολαπτόμενοι απατεώνες της Στρογγυλής Τραπέζης του θα αποσύρονταν από την ενεργό δράση.

Διάβασα το άρθρο μια τελευταία φορά και το έστειλα στον Μάιρον, κοινοποιώντας το στον Γουίλιαμ Μάρτσαντ, τον δικηγόρο που έλεγχε αμισθί όλα τα άρθρα που δημοσιεύονταν στην *Έγκαιρη Προειδοποίηση*. Δεν ανεβάζαμε τίποτα στον ιστότοπο, αν δεν είχαμε πρώτα εξασφαλιστεί απολύτως νομικά. Η *Έγκαιρη Προειδοποίηση* ήταν μια επιχείρηση πέντε ατόμων, αν μετρούσες και τη ρεπόρτερ που δούλευε από το σπίτι της στην Ουάσινγκτον. Με ένα «λάθος άρθρο», που θα επέσυρε μια κερδισμένη αγωγή ή έναν αναγκαστικό συμβιβασμό, θα πέφταμε έξω μια και καλή και μετά θα ήμουν αυτό που υπήρξα τουλάχιστον δύο φορές ήδη στην καριέρα μου: ένας δημοσιογράφος που δεν έχει πού να δημοσιεύσει τα άρθρα του.

Σηκώθηκα από το γραφείο μου πίσω από το διαχωριστικό για να πω στον Μάιρον ότι το άρθρο είχε παραδοθεί, αλλά ήταν χωμένος στο γραφείο του και μιλούσε στο τηλέφωνο. Πλησιάζοντας, κατάλαβα ότι προσπαθούσε να εξασφαλίσει κάποια χρηματοδότηση. Ο Μάιρον ήταν ο ιδρυτής της εταιρείας, αρχισυντάκτης, ρεπόρτερ και βασικός υπεύθυνος συγκέντρωσης κεφαλαίων για την *Έγκαιρη Προειδοποίηση*. Επρόκειτο για έναν ειδησεογραφικό ιστότοπο χωρίς χρέωση

πρόσβασης. Υπήρχε φυσικά δυνατότητα δωρεάς – ένα κουμπί στην τελευταία σελίδα κάθε άρθρου ή μερικές φορές στην κορυφή–, αλλά ο Μάιρον έψαχνε ακατάταυστα για τον μεγάλο επενδυτή που θα μας αναλάμβανε ως χορηγός και θα μας μετέτρεπε από ζητιάνους σε εκλεκτικούς δημοσιογράφους – έστω και για μικρό χρονικό διάστημα.

«Πραγματικά, δεν υπάρχει άλλος φορέας που να κάνει αυτό που κάνουμε εμείς: σκληρή ερευνητική δημοσιογραφία για την προστασία του καταναλωτή», είπε ο Μάιρον στον υποψήφιο χορηγό. «Αν περιηγηθείτε στον ιστότοπό μας, θα βρείτε πολλά άρθρα στα αρχεία που ερευνούν πανίσχυρους βιομηχανικούς κλάδους, όπως αυτοί της αυτοκινητοβιομηχανίας, των φαρμακευτικών εταιρειών, των ασύρματων τεχνολογιών και των καπνικών προϊόντων. Και, με τη νοοτροπία της σημερινής κυβέρνησης για μείωση του κρατικού παρεμβατισμού και περιορισμό της εποπτείας, δεν υπάρχει κανείς εκεί έξω που να υπερασπίζεται τον απλό πολίτη. Κοιτάξτε, καταλαβαίνω, υπάρχουν δωρεές που θα μπορούσατε να κάνετε και θα σας απέφεραν μεγαλύτερη ηθική ικανοποίηση. Είκοσι πέντε δολάρια τον μήνα κρατάνε ένα παιδί χορτάτο και ντυμένο στα Απαλάγια Όρη. Το καταλαβαίνω. Σας κάνει να νιώθετε καλά. Χρηματοδοτώντας την *Έγκαιρη Προειδοποίηση* όμως στηρίζετε μια ομάδα δημοσιογράφων που είναι ταγμένοι στη...»

Άκουγα αυτό το «ποιηματάκι» αρκετές φορές τη μέρα, κάθε μέρα. Συμμετείχα επίσης στα κυριακάτικα σουαρέ όπου ο Μάιρον και μέλη του συμβουλίου μιλούσαν σε πιθανούς χορηγούς και συγχρωτιζόμουν μαζί τους μετά, μιλώντας για τα άρθρα πάνω στα οποία δούλευα. Είχα κάποιο πρόσθετο κύρος σ' αυτές τις συναθροίσεις ως συγγραφέας δύο βιβλίων

που είχαν γίνει μπεστ σέλερ, αν και δεν αναφερόταν ποτέ ότι δεν είχα εκδώσει τίποτα τα τελευταία δέκα χρόνια. Ήξερα ότι αυτό το «ποιηματάκι» ήταν ουσιώδες και είχε ζωτική σημασία για τον μισθό μου –αν και δεν πλησίαζα ούτε με το κιάλι τον μισθό που θα κάλυπτε τα έξοδα διαβίωσης στο Λος Άντζελες–, αλλά το είχα ακούσει τόσο πολλές φορές στα τέσσερα χρόνια που δούλευα στην *Έγκαυρη Προειδοποίηση*, ώστε μπορούσα να το απαγγείλω μέχρι και στον ύπνο μου. Αντίστροφα.

Ο Μάιρον σταμάτησε για ν' ακούσει τον πιθανό χορηγό του, πάτησε το κουμπί της σίγασης του ήχου στο τηλέφωνο και σήκωσε το βλέμμα του σ' εμένα.

«Έτοιμο;» ρώτησε.

«Μόλις το έστειλα», απάντησα. «Και στον Μπιλ».

«Ωραία, θα το διαβάσω απόψε και μιλάμε αύριο, αν έχω κάτι».

«Είναι εντάξει. Έχει και έναν καταπληκτικό τίτλο. Εσύ έχεις να προσθέσεις μόνο τους υπότιτλους».

«Το καλό που σου θέλω...»

Διέκοψε τη σίγαση στο τηλέφωνό του για να απαντήσει σε μια ερώτηση.

Τον χαιρέτησα στρατιωτικά και πήγα προς την πόρτα, περνώντας μπροστά από το γραφείο της Έμιλι Ατγουότερ για να χαιρετήσω. Ήταν η μοναδική άλλη ρεπόρτερ στο γραφείο εκείνη την ώρα.

«Γεια χαρά», είπε με την έντονα βρετανική προφορά της.

Τα γραφεία μας στεγάζονταν σ' ένα κλασικό διώροφο εμπορικό κέντρο στο Στούντιο Σίτι. Το ισόγειο ήταν όλο εμπορικά καταστήματα και μαγαζιά εστίασης, ενώ τον επάνω όροφο καταλάμβαναν γραφεία επιχειρήσεων όπως

ασφάλειες αυτοκινήτων, στούντιο μανικιούρ-πεντικιούρ, γιόγκα και βελονισμού. Εμείς ήμασταν η εξαίρεση. Η *Έγκαιρη Προειδοποίηση* δεν ήταν επιχείρηση που δεχόταν πελάτες, αλλά ο χώρος είχε χαμηλό ενοίκιο επειδή βρισκόταν πάνω από μια κλινική διάθεσης ιατρικής μαριχουάνας και το σύστημα εξαερισμού του κτιρίου είχε την ιδιομορφία να φέρνει όλο το άρωμα του φρέσκου προϊόντος μέσα στο γραφείο μας – όλη μέρα, κάθε μέρα. Ο Μάιρον νοίκιασε τον χώρο με μεγάλη έκπτωση.

Το εμπορικό κέντρο, χτισμένο σε σχήμα Γ, είχε υπόγειο γκαράζ που διέθετε πέντε ιδιωτικές θέσεις στάθμευσης για τους υπαλλήλους της *Έγκαιρης Προειδοποίησης* και τους επισκέπτες της. Αυτό αποτελούσε τεράστιο συν. Το παρκάρισμα στην πόλη ήταν πάντα δύσκολη υπόθεση. Και, για μένα προσωπικά, το κλειστό πάρκινγκ ήταν ένα ακόμα μεγαλύτερο συν, μιας και μιλάμε για την ηλιόλουστη Καλιφόρνια κι εγώ σπανίως κατέβαζα την κουκούλα του τζιπ μου.

Είχα αγοράσει ολοκαίνουριο το Wrangler με την προκαταβολή από το τελευταίο βιβλίο μου και το κοντέρ χρησίμευε σαν υπενθύμιση για το πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που αγόραζα αμάξια του κουτιού από την αντιπροσωπεία και το όνομά μου φιγουράριζε στις λίστες με τα ευπώλητα. Του έριξα μια ματιά γυρνώντας το κλειδί στη μίζα. Είχα ξεστράτισει κατά 262.600 χιλιόμετρα από τον δρόμο που ακολουθούσα κάποτε.

ΕΜΕΝΑ ΣΤΟ ΣΕΡΜΑΝ ΟΟΥΚΣ, επί της Γούντμαν Άβενιου, δίπλα στον Αυτοκινητόδρομο 101. Ήταν ένα συγκρότημα αστικών κατοικιών της δεκαετίας του '80 σε στιλ Κέιπ Κοντ με είκοσι τέσσερις διπλοκατοικίες που σχημάτιζαν ένα παραλληλόγραμμο γύρω από μια εσωτερική αυλή με κοινόχρηστη πισίνα και χώρο για μπάρμπεκιου. Διέθετε και αυτό υπόγειο πάρκινγκ.

Τα περισσότερα σπίτια στη Γούντμαν είχαν ονόματα όπως Κάπρι, Όουκ Κρεστ κ.λπ. Το δικό μου ήταν ανώνυμο. Είχα μετακομίσει εδώ πριν από μόλις ενάμιση χρόνο, αφού πούλησα το διαμέρισμα που είχα αγοράσει μ' εκείνη την προκαταβολή που λέγαμε. Οι επιταγές που εισέπραττα για τα πνευματικά δικαιώματα έφθιναν σταθερά κάθε χρόνο κι εγώ είχα μπει στη διαδικασία να αναδιαρθρώσω τη ζωή μου έτσι ώστε να καλύπτεται από τον μισθό που έπαιρνα από την *Έγκαιρη Προειδοποίηση*. Ήταν δύσκολη η μετάβαση.

Όπως περίμενα στην ελαφρώς ανηφορική ράμπα μέχρι ν' ανοίξει η πύλη του γκαράζ, πρόσεξα δύο άντρες με κοστουμί να στέκονται μπροστά στο θυροτηλέφωνο στην είσοδο των πεζών στο συγκρότημα. Ο ένας ήταν λευκός,

γύρω στα πενήντα πέντε, ο άλλος κάνα δυο δεκαετίες νεότερος και Ασιάτης. Ένα φύσημα του ανέμου σήκωσε το σακάκι του Ασιάτη, αποκαλύπτοντας στιγμιαία το σήμα στη ζώνη του.

Κατέβηκα στο γκαράζ με το βλέμμα μου καρφωμένο στον καθρέφτη του οδηγού. Με ακολούθησαν κάτω και μέσα. Σταμάτησα στη θέση μου κι έσβησα τη μηχανή. Μέχρι να πάρω το σακίδιό μου και να κατέβω, είχαν φτάσει πίσω από το τζιπ και με περίμεναν.

«Ο Τζακ ΜακΕβόι;»

Λάθος προφορά.

«ΜακΑβόι», τον διόρθωσα. «Τι συμβαίνει;»

«Είμαι ο ντετέκτιβ Μάτσον, από την Αστυνομία του Λος Άντζελες», είπε ο μεγαλύτερος από τους δύο. «Από δω ο συνεργάτης μου, ντετέκτιβ Σακάι. Θέλουμε να σας κάνουμε μερικές ερωτήσεις».

Ο Μάτσον άνοιξε το σακάκι του για να δείξει ότι είχε κι αυτός σήμα, καθώς και το υπηρεσιακό όπλο που πήγαινε πακέτο.

«Εντάξει», είπα. «Για ποιο θέμα;»

«Μπορούμε ν' ανέβουμε στο διαμέρισμά σας;» ρώτησε ο Μάτσον. «Να μιλήσουμε κάπου πιο ήρεμα και όχι στο πάρκινγκ;»

Έδειξε τον χώρο γύρω μας μ' ένα νεύμα, λες και υπήρχαν άνθρωποι που έστηναν αφτί σε κάθε γωνιά, παρόλο που το πάρκινγκ ήταν έρημο.

«Ναι, βεβαίως», είπα. «Ακολουθήστε με. Συνήθως ανεβαίνω με τις σκάλες, αλλά, αν θέλετε να πάρουμε το ασανσέρ, είναι τέρμα εκεί κάτω».

Έδειξα την άκρη του πάρκινγκ. Το τζιπ μου ήταν

παρκαρισμένο στη μέση κι απέναντι ακριβώς από τις σκάλες που οδηγούσαν πάνω, στην κεντρική αυλή.

«Πάμε καλύτερα από τις σκάλες», είπε ο Μάτσον.

Προχώρησα προς τα εκεί και οι ντετέκτιβ με ακολούθησαν. Σε όλη τη διαδρομή ως την πόρτα του διαμερίσματός μου προσπαθούσα να σκεφτώ τι θα μπορούσε να είχε συμβεί σε σχέση με τη δουλειά μου. Τι είχα κάνει που μπορεί να είχε τραβήξει την προσοχή της Αστυνομίας του Λος Άντζελες; Παρότι οι δημοσιογράφοι στην *Έγκαιρη Προειδοποίηση* είχαν μεγάλη ελευθερία στα θέματα που ερευνούσαν, υπήρχε ένας γενικός καταμερισμός εργασίας και οι εγκληματικές δραστηριότητες αποτελούσαν τον δικό μου τομέα, μαζί με τις διαδικτυακές καταγγελίες.

Άρχισα ν' αναρωτιέμαι αν το άρθρο μου για τον Άρθουρ Χάθαγουεϊ είχε πέσει κατά τύχη πάνω σε κάποια ποινική έρευνα για τον μεγαλοαπατεώνα, επομένως οι Μάτσον και Σακάι είχαν έρθει για να μου ζητήσουν να αναβάλω τη δημοσίευσή του. Αλλά, με το που σκέφτηκα αυτή την πιθανότητα, την απέκλεισα. Αν επρόκειτο γι' αυτό, θα είχαν έρθει στο γραφείο και όχι στο σπίτι μου. Και πιθανότατα θα είχε προηγηθεί κάποιο τηλεφώνημα, δεν θα με επισκέπτονταν κατευθείαν αυτοπροσώπως.

«Από ποιο τμήμα είστε;» ρώτησα καθώς διασχίζαμε την εσωτερική αυλή προς το διαμέρισμα 7, στην απέναντι μεριά της πισίνας.

«Δουλεύουμε κάτω, στα κεντρικά», απάντησε με μυστικοπάθεια ο Μάτσον, ενώ ο συνεργάτης του παρέμεινε σιωπηλός.

«Σε ποια υπηρεσία εννοούσα», διευκρίνισα.

«Στη Διεύθυνση Δίωξης Εγκλημάτων Κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας», είπε ο Μάτσον.

Δεν έγραφα για την Αστυνομία του Λος Άντζελες αυτή καθαυτή, αλλά το είχα κάνει στο παρελθόν. Ήξερα ότι οι ειδικές μονάδες δούλευαν από το αρχηγείο στο κέντρο και το Τμήμα Ανθρωποκτονιών, όπως λεγόταν, ήταν η ελίτ της ελίτ.

«Και τελικά περί τίνος πρόκειται;» ρώτησα. «Για ληστεία ή ανθρωποκτονία;»

«Ας περάσουμε μέσα πριν αρχίσουμε να συζητάμε», πρότεινε ο Μάτσον.

Έφτασα στην εξώπορτά μου. Η απροθυμία του ν' απαντήσει φάνηκε να γέρνει τη ζυγαριά προς την ανθρωποκτονία. Κρατούσα τα κλειδιά στο χέρι μου. Πριν ξεκλειδώσω την πόρτα, γύρισα και κοίταξα τους δύο άντρες που στέκονταν πίσω μου.

«Ο αδελφός μου ήταν ντετέκτιβ στο Ανθρωποκτονιών», είπα.

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Μάτσον.

«Στην Αστυνομία του Λος Άντζελες;» ρώτησε ο Σακάι, μιλώντας για πρώτη φορά.

«Όχι», απάντησα. «Πέρα, στο Ντένβερ».

«Μπράβο του», είπε ο Μάτσον. «Συνταξιοδοτήθηκε;»

«Όχι ακριβώς», απάντησα. «Σκοτώθηκε πάνω στο καθήκον».

«Λυπάμαι πολύ», είπε ο Μάτσον.

Έγνεφα καταφατικά και γύρισα να ξεκλειδώσω την πόρτα. Ούτε εγώ δεν ήξερα καλά καλά γιατί τους ξεφούρνισα αυτή την πληροφορία για τον αδελφό μου. Δεν ήταν κάτι που συνήθιζα να μοιράζομαι. Οι αναγνώστες των βιβλίων μου το ήξεραν, αλλά δεν ήταν κάτι που ανέφερα στις καθημερινές μου συζητήσεις. Είχε συμβεί πριν από πολύ καιρό, σε κάτι που φάνταζε σαν άλλη ζωή.

Άνοιξα την πόρτα και μπήκαμε μέσα. Άναψα το φως. Το σπίτι μου ήταν ένα από τα μικρότερα στο συγκρότημα. Το κάτω πάτωμα ήταν ενιαίο, με ένα σαλόνι που κατέληγε σε μια μικρή τραπεζαρία· η κουζίνα ήταν πιο πέρα και χωριζόταν μόνο από έναν πάγκο με νεροχύτη. Κατά μήκος του δεξιού τοίχου υπήρχε μια σκάλα που οδηγούσε πάνω, στη σοφίτα, όπου ήταν η κρεβατοκάμαρά μου. Πάνω υπήρχε ακόμα ένα μπάνιο, ενώ το βεσέ του ισογείου βρισκόταν κάτω από τις σκάλες. Συνολικά λιγότερο από ενενήντα πέντε τετραγωνικά. Το σπίτι ήταν συμμαζεμένο και καλαισθητό, αλλά αυτό μόνο λόγω της λιτής επίπλωσης και των σχεδόν ανύπαρκτων προσωπικών πινελιών. Είχα μετατρέψει την τραπεζαρία σε χώρο εργασίας. Την κορυφή του τραπεζιού καταλάμβανε ένας εκτυπωτής. Τα πάντα ήταν πανέτοιμα και με περίμεναν να στρωθώ στη δουλειά για το επόμενο βιβλίο μου – έτσι ήταν από τότε που μετακόμισα.

«Ωραίο σπίτι. Μένετε καιρό εδώ;» ρώτησε ο Μάτσον.

«Ενάμιση χρόνο περίπου», είπα. «Μπορώ να ρωτήσω για ποιον...»

Ο Μάτσον έγνεψε προς τον καναπέ, που ήταν τοποθετημένος απέναντι από την τηλεόραση με την επίπεδη οθόνη στον τοίχο πάνω από το τζάκι, που δεν χρησιμοποιούσα ποτέ.

Υπήρχαν δύο ακόμα πολυθρόνες απέναντι από ένα κεντρικό τραπεζάκι, αλλά ήταν ξεφτισμένες και ξεχαρβαλωμένες, όπως και ο καναπές – τον είχα χρησιμοποιήσει επί δεκαετίες στα προηγούμενα σπίτια μου. Ο οικονομικός ξεπεσμός μου ήταν εμφανής τόσο στον χώρο κατοικίας όσο και στο μεταφορικό μου μέσο.

Ο Μάτσον κοίταξε τις δυο πολυθρόνες, διάλεξε εκείνη που φαινόταν πιο καθαρή και κάθισε. Ο Σακάι, ο στωικός, έμεινε όρθιος.

«Λοιπόν, Τζακ – μπορώ να σου μιλάω στον ενικό, ε;» άρχισε ο Μάτσον. «Ερευνούμε μια ανθρωποκτονία και το όνομά σου προέκυψε στην έρευνα, γι' αυτό είμαστε εδώ. Έχουμε...»

«Ποιος δολοφονήθηκε;» ρώτησα.

«Μια γυναίκα ονόματι Κριστίνα Πορτρέρο. Σου λέει κάτι το όνομα;»

Το έψαξα στη βάση δεδομένων του εγκεφάλου μου με λιγγωγή ταχύτητα, αλλά αποτέλεσμα μηδέν.

«Όχι, δεν νομίζω. Πώς προέκυψε το όνομά μου...»

«Τις περισσότερες φορές συστηνόταν ως Τίνα. Βοηθάει αυτό;»

Άλλη μια γρήγορη αναζήτηση. Αυτή τη φορά με αποτέλεσμα. Ακούγοντας το πλήρες ονοματεπώνυμο από δύο ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών κυριεύτηκα από εκνευρισμό, πράγμα που με εμπόδισε αρχικά να κάνω τον συσχετισμό.

«Α, σταθείτε, ναι, ήξερα μια Τίνα... Τίνα Πορτρέρο».

«Αλλά μόλις είπατε ότι δεν σας έλεγε κάτι το όνομα».

«Το ξέρω. Απλώς, ξέρετε, έτσι απότομα δεν έκανα τη σύνδεση. Αλλά ναι, βρεθήκαμε μία φορά, κι αυτό ήταν όλο».

Ο Μάτσον δεν απάντησε. Γύρισε κι έγνεψε στον συνεργάτη του. Ο Σακάι πλησίασε και μου έτεινε το κινητό του. Στη φωτογραφία στην οθόνη πόζαρε μια γυναίκα με μαύρα μαλλιά κι ακόμα πιο μαύρα μάτια. Ήταν ηλιοκαμένη και φαινόταν γύρω στα τριάντα πέντε, αν και ήξερα ότι ήταν πιο κοντά στα σαράντα πέντε της.

Έγνεψα καταφατικά.

«Αυτή είναι», είπα.

«Ωραία», είπε ο Μάτσον. «Πώς γνωριστήκατε;»

«Εδώ πιο κάτω στον δρόμο. Υπάρχει ένα εστιατόριο που

λέγεται Mistral. Εγώ μετακόμισα εδώ από το Χόλιγουντ, δεν γνώριζα κανέναν στην ουσία και προσπαθούσα να μάθω τα κατατόπια. Κάπου κάπου κατέβαινα με τα πόδια ως εκεί για ένα ποτό, γιατί δεν ήθελα να έχω να σκέφτομαι τον γυρισμό με το αμάξι. Εκεί τη γνώρισα».

«Πότε έγινε αυτό;»

«Δεν μπορώ να σας πω την ακριβή ημερομηνία, αλλά νομίζω ότι ήταν γύρω στους έξι μήνες αφότου εγκαταστάθηκα εδώ. Άρα, πριν κανένα χρόνο περίπου. Πιθανότατα βράδυ Παρασκευής. Τότε πήγαινα συνήθως εκεί».

«Κάνατε σεξ μαζί της;»

Έπρεπε να περιμένω την ερώτηση, αλλά με βρήκε εντελώς απροετοίμαστο.

«Αυτό δεν σας αφορά», απάντησα. «Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε».

«Θα το εκλάβω ως ναι», είπε ο Μάτσον. «Γυρίσατε εδώ;»

Καταλάβαινα ότι προφανώς ο Μάτσον και ο Σακάι ήξεραν περισσότερα για τις συνθήκες του φόνου της Τίνα Πορτρέρο απ' ό,τι εγώ. Αλλά οι ερωτήσεις σχετικά με ό,τι συνέβη ανάμεσά μας πριν από έναν χρόνο φαινόταν να έχουν υπερβολική βαρύτητα γι' αυτούς.

«Είναι τρελό όλο αυτό», είπα. «Βρέθηκα μαζί της μία φορά, που δεν είχε απολύτως καμία συνέχεια. Γιατί μου κάνετε αυτές τις ερωτήσεις;»

«Επειδή ερευνούμε τον φόνο της», απάντησε ο Μάτσον. «Πρέπει να μάθουμε τα πάντα γι' αυτήν και τις δραστηριότητές της. Δεν έχει σημασία πόσος καιρός πέρασε. Σε ξαναρωτάω λοιπόν: Ήρθε ποτέ η Τίνα Πορτρέρο σ' αυτό εδώ το διαμέρισμα;»

Σήκωσα τα χέρια μου ψηλά, σαν να παραδινόμουν.